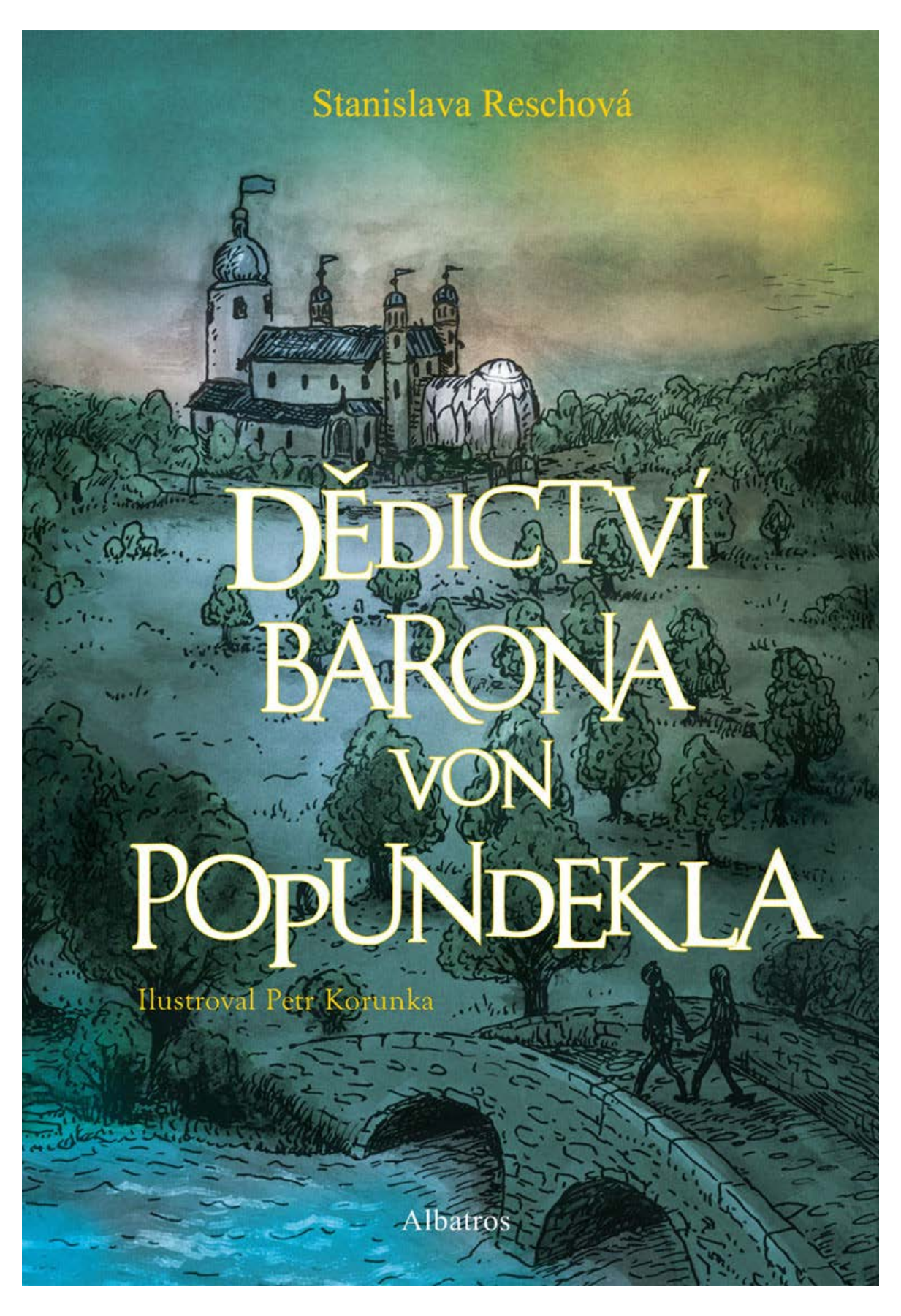

Stanislava Reschová

The background of the cover is a detailed illustration in a sketchy, hand-drawn style. It depicts a medieval town or castle situated on a hillside. The main building is a church with a large central dome and several smaller spires, each topped with a flag. The town is surrounded by dense trees and foliage. In the foreground, a stone bridge with two arches spans across a river. Two figures are walking across the bridge, one slightly ahead of the other. The overall color palette is muted, with greens, blues, and greys, giving it a historical and somewhat somber feel.

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Ilustroval Petr Korunka

Albatros

Dědictví barona von Popundekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Stanislava Reschová
Dědictví barona von Popundekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Stanislava Reschová

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Stanislava Reschová

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Ilustroval Petr Korunka

ALBATROS

Seznámení

Anna při toulkách městečkem objeví tajemný krámk. Seznámí se s Kryštofem Popundeklem. A dozví se o jeho šlechtickém původu.

Anna si povzdechla. Proč jenom musí chodit do školy. A když už, proč musí chodit do školy právě v tomhle městečku. S rodiči se sem přestěhovala před týdnem, a nemohla si tu zvyknout. Chyběla jí známá místa, kamarádky i ti protivní spolužáci. Současná třída byla rozdělená do skupinek, dvojic, děti nepotřebovaly vetřelce. Annu zatím mezi sebe nepřijaly. Žádné naschvály, to ne, ale nevšímavost a nezájem. Jako by byla vzduch.

Anna kopla do vyčnívající dlažební kostky a loudala se uličkou. V městečku byly vlastně samé uličky. Křivolaké, několik metrů rovné, pak prudce se stáčeující doleva či doprava, aby se hned vzápětí rozdělily ve dvě nebo tři další. Srdcem města, lenivě tepajícím, bylo malé čtvercové náměstí ze všech stran lemované podloubím. V něm se ukrývaly krámky, zajišťující chod místních domácností. To náměstí bylo jediným nákupním centrem. Pouze pár aut se zvláštním povolením od radnice si zde dovolovalo parkovat. Nemělo smysl pouštět sem víc čtyřkolových vozidel, vždyť jejich pohyb byl omezen úzkými uličkami vybudovanými před stoletími. Většina pochůzek se prováděla pěšky či na kole. Město si svědomitě zachovávalo středověký ráz. A to nejenom stylem života obyvatel.

Vlastně všechno se jevilo jako vytvořené z kamene. Domy, zdi a zídky, dláždění, a jak se Anně zdálo, i srdce zdejších obyvatel. Tady se nikdo nedružil, zbytečně neklábosil.

Anna zahnula Křivou ulicí doleva, pak se zastavila. Mimo náměstí žádné obchůdky nebo poutače nebyly. Jenom příbytky lišící se různými tvary kamenných chrličů, stříšek a velikostí vchodových dveří.

Počkat, tady jsem se snad dosud nikdy neprocházela. Anna se ohlédla, domy jeden jako druhý, ničím zvláštním nezaujaly. Kdepak jsem? Podívala se zase dopředu, a něco bylo jinak. Ano, ještě před chvílí, Anna si je jistá, že v celé uličce přece žádný obchod nebyl. A teď uprostřed řady domů výloha! Na horním okraji má markýzu – zaprášenou modrobílou pruhovanou stříšku s vybledlými barvami.

„Přisahala bych, že tu žádný krámeček nestál,“ mumlala si Anna nejistě. Nerozhodně se podívala na hodinky. Začátek vyučování zcela určitě promeškala. „Nebolí mě dnes trochu břicho?“ zeptala se sama sebe.

Poctivě musela uznat, že ne. Zkusmo se poptala po zdraví a správné funkci všech orgánů, které si dovedla vybavit. Nakonec usoudila, že hlava není úplně v pořádku, takže by se dalo uvažovat o náhlé malé migréně. Spokojeně přistoupila k zaprášené výloze. Snažila se podívat dovnitř, ale matné sklo nic nepropustilo. Jen slabé stropní světélko ostýchavě rozjasňovalo vnitřek krámků. Anna sebrala všechnu odvahu a stiskla mosaznou kliku u dveří. Ještě než vešla dovnitř, ohlédla se, zdálo se jí, že zaslechla šramot. Ale ulička zela prázdnotou.

Jakmile otevřela dveře, cínový zvoneček se jí nad hlavou rozklinkal. Nesměle a opatrně vstoupila. V duchu si pogratalovala, že neudělala delší krok. Krámeček byl tak maličký! Od místa, kde právě stála, už byla na délku paže dubová stěna plná prázdných regálů. Vlevo od dívky další police, obkládající celé dvě strany místnosti. Pouze napravo stál bohatě zdobený kupecký pultík, za kterým seděl bez hnutí mužíček. Zdál se být taky jako ze dřeva vyřezaný, díval

se upřeně na dívku, aniž by okem mrkl. Poté zničehonic pravil polohlasně: „Haf!“

„Co prosím?“ polekaně se zeptala Anna.

„Neumíš odpovědět na pozdrav?“ zatvářil se mužiček nevlídně.

„Do... dobrý den... promiňte, zdálo se mi, že jste řekl haf,“ nejistě odpověděla dívka.

„No a? To snad není pozdrav? Co udělá pes, když tě uvidí? Haf! Zaštěká, a to je přece taky pozdrav. Musíš být zdvořilá, to ti říkám rovnou...“

Anna horlivě přikývla a zvědavě si mužička prohlížela. Jeho řeč byla zvláštní, ani tuctově zrovna nevypadal. Velká kulatá hlava, opravdu kulatá, pár vlasů pečlivě uhlazených na stranu. U očí vějířek vrásek, které vypadaly rozesmátě. Bambulatý nosík, široká ústa, dvě brady. Pod nimi červený, pečlivě uvázaný motýlek s černými puntíky. Bílá plátěná košile s podélnými zelenými proužky, šedá vesta s kapsičkou, z níž utíká řetízek k poutku hnědých kalhot. Zdá se jako pohodový tlouštík, usmála se Anna.

„Co je tu na mně k smíchu?“

Aha, tak žádný pohodář.

„Já, já... se nesměji vám.“

„A čemu? Snad téhleté místnosti? Prázdným regálům? To ale není k smíchu, děvenko, to je k pláči,“ brunátněl tlouštík. „A vůbec, nemáš být ve škole?“

Anna vzdychla.

„Když... jsem měla pocit, že mě bolí hlava,“ zkusila svou výmluvu.

„Pocity jsou pocity, fakta jsou fakta. Mluv jasně a stručně. Když řeknu, mám pocit, že jsi nezdvořilá, ještě ses mi ani nepředstavila, je to špatně, protože tě tímto vlastně předem odsuzuji. Ale fakta jsou, že se s tebou bavím a nevím, kdo jsi.“

„Promiňte, já... jmenuji se Anna,“ napřáhla k němu ruku přes pult.

„No vida, Anna. To už je jiná. Těší mě, já jsem Kryštof A. Popundekl,“ trochu ostýchavě se mužik představil. „Totiž, ehm, jsem šlechtického původu,“ plaše pronesl a začervenal se. „Náš rod je prastarý, ale moc větví nemá.“

„A... a co znamená to Kryštof a?“

„Začátek písmene mého druhého křestního jména,“ lezlo pomalu z mužíka.

Tím víc se Anna vyptávala.

„A kterého jména? Aleš, Albert, nebo jak?“ všechno ji zajímalo.

„To je dlouhá historka,“ mávl rukou Kryštof. „To ta porodní bába, husa! Když mě zapisovala do rodného listu, ptala se mé matky, jaké jméno mi chce dát. Správně jsem se měl jmenovat Kryštof Adam, ale ta... ta... porodní bába jedna špatně slyšela a místo Adam mě zapsala jako Aidam. Teď se jmenuji skoro jako nějaký sýr. Že to nikomu neřekneš?“ prosebně sepsal ruce.

Anně se historka náhodou moc líbila, šlechtic jménem Aidam.

„Neřeknu, nebojte se. A co tu vlastně prodáváte?“ rozhlédla se kolem. „Je to obchůdek, že? Ale regály jsou prázdné, proč?“

Anna zvědavě kladla jednu otázku za druhou.

Mužiček se však zatvářil, jako by mu šlápla na kuří oko.

„Zasáhlas mě přímo do srdce,“ dramaticky se chytl za knoflíček u vesty. „To je právě tajemství, to velké tajemství, které ti nemohu říct. Nerad bych tě dostal do nebezpečné situace. Vypadáš jako hodná dívka.“

Anna neskryvala zvědavost. A mužiček zase vypadal, že ještě tak tři vteřiny a to tajemství, to velké tajemství vyklopí sám, dobrovolně a bez okolků.

Než ovšem stačil cokoliv pronést, v rohu místnosti to zachřelo, zakašlalo a krámkem se rozlehl rozčilený křáplavý ženský hlas: „Co tam záááase vyvádíííš, s kýýým tam mluvíííš? UUUŽ si na tooo přišel? Nebo někdooo přišel? Hned pojď seem nebooo...“

Kryštof se nejprve trochu schoulil, po očku se podíval na vyjevenou Annu a ukázal prstem na malý otvor v rohu, zakrytý horní polici. Na vysvětlenou pravil: „Domácí telefon, sám jsem ho zavedl. Jsem chytrý. A jsem šikovný. Velice manuálně zručný.“ Skromně se usmál

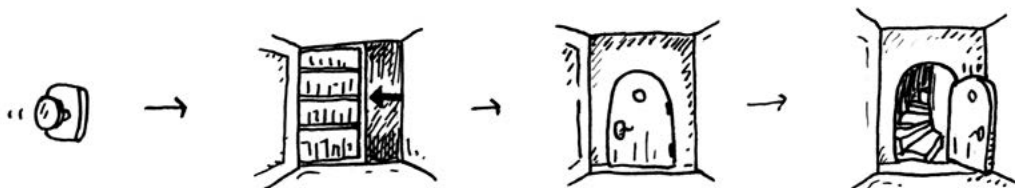
a pokračoval. „Musíš jít se mnou nahoru. Už čeká. Zatím se nezlobí, ale budeme-li otálet...” nedořekl, jenom hrůza se mu mihla v očích.

Anna stála rozpačitě a maličko bojácně. Kdo je nahoře? Dračice? Ježibaba?

„Nahoře je můj poklad,“ vysvětloval mužiček, jako by jí četl myšlenky. Ale rychle zamykal obchůdek, stahoval rolety a vůbec, velice, převelice spěchal, bázlivě se občas ohlížeje k domácímu telefonu. „Moje milovaná překrásná žena, a teď už pojd', nesmíme ji nechat čekat.“

Zmáčkl tlačítko vespod dřevěné desky, regály na jedné straně se automaticky s tichým bzučením zasunuly jeden do druhého. V takto vzniklém prostoru se objevily dveře. Hned za nimi byly točité schody vedoucí do horního bytu. Anna neměla čas na rozmyšlenou, ale byla nesmírně zvědavá na paní Kryštofovou.

Eleonora a tajemství závěti barona von Popundekla

Anna přijme pozvání do Kryštofova bytu a seznámí se s jeho ženou Eleonorou. Manželé dívce podhalí tajemství, to velké tajemství. Závěť strýce barona von Popundekla a tajemný odkaz k ukrytému dědictví. Kdo má ještě spadeno na baronovo bohatství?

Anna s mužíčkem prošli chodbičkou a stanuli na prahu pokoje. Celá místnost, určitě mnohem větší než krámk dole, se zdála být přeplněná židličkami, křesly, stolkem, objemnou pohovkou a – manželkou.

„Tak tady je moje drahá polovička,“ pyšně ukázal Kryštof, jako by vytáhl králíka z klobouku.

Páni, polovička ne, tak třičtvrtinka. O co byl mužíček drobnější, o to byla jeho žínka statnější. Seděla zapasovaná v mohutném ušáku a zdálo se, že ji vyrobili současně s tímhle kusem nábytku. Kulaté brýle jí seděly na nose zcela logicky, škvíry malinkých očí zanořených v sádelnatém obličejí potřebovaly podporu zaostřovacích skel. Přísně stažené rty by vypadaly bez nalíčení jako úzká čárka, červenou rtěnkou však byly přemalované do podoby rozmazaného srdíčka. Zlatavé vlasy lemující kulatý obličej byly pečlivě srolované do ruliček, takže připomínaly obří kremrole, čekající na sladkou náplň. Žena měla na sobě saténový možná župan, možná stan s výrazným květinovým vzorem. Ani okem nemrkla. Po chvílce ale příchozím otevřela své srdce, tedy to červeně namalované, a nakřáplým hlasem pravila: „Kde vězíš, loudo? A vida, máme snad hosta?“

„Dobrý den, jmenuji se Anna a velice mě těší, že vás poznávám,“ představila se dívka rozechvěle.

Ještě pořád se nemohla vzpamatovat z impozantního zjevu sedící ženy.

